

Ladislav

Stroupežnický

NAŠI

FURIANTI

Osoby:

Filip Dubský, starosta

Marie Dubská, jeho žena

Václav, jeho syn

Petr Dubský, Filipův otec, výměnkář

Jakub Bušek, první radní

Františka Bušková, jeho žena

Verunka, jejich dcera

Matěj Šumbal, radní

Marie, jeho žena

Valentin Bláha, vysloužilý voják

Josef Habršperk, švec

Markétka

František Fiala, krejčí

Terezka, jeho žena

Kristina, jejich dcera

Marek, majitel hospody

Četník

Šmejkal, radní

- Jan Mozdřen

- Vladimíra Sedláčková

- Richard Janoušek

- Jiří Doležal

- Bohuš Vojta

- Dana Kyzlinková

- Lenka Mrázová

- Radek Mezuláník

- Naděžda Mlčůchová

- Jindřich Doležal

- František Karlíček

- Marta Peclová

- Zdeněk Julínek

- Alena Stará

- Leona Tálská

- Antonín Staňa

- Rastislav Kozon

- Robert Ostrovský

Děti: Veronika Bímová, Lukáš Kulich, Michaela Krchová,
Dominik Michalec, Tomáš Krcha, Karolína Šafaříková

Včera byla plná ves komediantů;
velké představení „Dva Římané v boji,
aneb Kain a Abel“, pak „Tuplované
odlety“.

Umělci napřed, než své umění
provozovali, ukradli ve vsi prase, dvě
husy a tři ženské košile. Sedláci je
chytili a řezali tak dlouho, až byl čas
do divadla. Pak je pustili a šli se
podívat, jak se po tom výprasku
ohýbají.

(Z dopisu Ladislava Stroupežnického, 13.dubna 1875)

Inspicient:

Jan Streit

Nápověda:

Jarmila Vašulínová,

Magda Lepaříková

Kostýmy:

Petra Michalcová

Jevištní mistr:

Miloš Matula

Technická spolupráce:

Kamil Fajt

Dramaturgie:

Ludvík Pečínka

Premiéra

26.3.2004

Režie:

Jaromír Jakubec

Újezd u Brna
2004

Divadlo J. K. Tyla

NAŠI FURIANTI

(LADISLAV STROUPEŽNICKÝ 1850 -1892)

Furiant je člověk přemrštěně a okázale projevující své sebevědomí, pýchu a domýšlivost, v jehož chování se projevuje dílem nadutost, dílem nafoukanost a někdy dokonce umíněnost. Furiantství jako vlastnost není tedy nic, co bychom obdivovali. Zato však obdivujeme NAŠE FURIANTY, skvělou divadelní hru dramaturga NÁRODNÍHO DIVADLA LADISLAVA STROUPEŽNICKÉHO. Autor měl sice jen dvě třídy, ale znal život a znal lidi, a to tak důkladně, že svými FURIANTY založil obdivuhodnou tradici divadelního realismu na nejpřednější naší scéně, ve Zlaté kapličce u Vltavy.

Český dramatik Ladislav Stroupežnický (také autor románů, novel, povídek a humoresek) skutečně vystudoval jen dvě třídy písecké reálky a svoji životní kariéru započal na velkostatku svého otce. Měl tedy být sedlákem, ale dotáhl to až na dramatického spisovatele! Na tom má zásluhu jeho tetička, dnes už zapomenutá lidová spisovatelka, která se chlapce ujala a seznámila ho s Múzami. Bůhví, kolik by toho Stroupežnický po sobě zanechal, kdyby se byl tragicky nepostřelil ve tváři a tím se zároveň neodsoudil k samotě, v níž mohl tvořit.

Po přestěhování do Prahy, ač pracuje ve Všeobecné pojišťovně a později u městské obce, stává se spolupracovníkem HUMORISTICKÝCH LISTŮ, ale hlavně se zabývá divadlem. Nejprve (v roce 1875) píše veselou aktovku NOVINY A KARTY, poté přicházejí další divadelní hry: PAN MĚSÍČEK OBCHODNÍK, ČERNÉ DUŠE a V OCHRANĚ NAPOLEONA PRVNÍHO. Žádná z nich ale neměla na to, aby dlouhodobě setrvala na repertoáru. Až konečně přišli... NAŠI FURIANTI!

Čtyřaktový obraz života z české vesnice, poprvé uvedený roku 1887, vyniká plastickou kresbou jednotlivých postav a je vrcholem jeho dramatické tvorby. Diváka překvapí věrností a koloritem prostředí, skvělými dialogy a svým - nenapodobitelným furiantstvím, jež zde autor mistrně zachytil.

Za okamžik Vám, vážení diváci, tento skvost české dramatiky nabídneme na našem jevišti. A Vy sami poznáte, že jsme v textu tohoto divadelního programu nenadsadili jediné slovíčko.

Přejeme Vám dobrou zábavu a silný umělecký prožitek!

PhDr. Boris Riegler

LESK A BÍDA OCHOTNICKÉHO DIVADLA

V dobách temna, fašistického útisku či komunistické nadvlády byla kultura bojištěm, ale i útočištěm a nositelkou naděje. Obyvatelstvo vesnic však bylo izolováno od zábavních a vzdělávacích center, hlad po umění dal tedy vzniknout ochotnickým divadelním společnostem, které přinášely kulturu lidem až do místa jejich bydliště. Divadelní spolky se těšily obrovské popularitě, neboť se na jejich aktivitách mohli lidé sami podílet. Nástup televize jejich pozici silně otřásl. Se společenským uvolněním v 60. letech se začal vytrácet smysl ochotnických divadel a jejich dlouhodobý úpadek se ještě prohloubil po roce 1989. Příval umění a zábavy z míst dříve zapovězených pohřbil zájem o amatérské divadlo. Pár nadšenců sice stále udržuje místní divadelní spolky, ale nevyhnuly se jim existenční problémy a pauzy mezi jednotlivými představeními se prodlužují. Publikum je náročnější, a proto rostou i požadavky na účinkující.

V 50. letech založili ochotníci v ÚJEZDĚ U BRNA TYLOVO DIVADLO. Kvalitní a úspěšný divadelní spolek překonal všech na těžká období. Ještě se najdou lidé, kteří jsou ochotni do divadla investovat svůj čas, peníze a energii a nenechají ho zaniknout. Často za svoji práci nezískají nic než dočasnou regionální slávu. Ano, jsou to blázni. Ale dělají to s láskou.

Mgr. Alena Stará